

dit que es fes la Litúrgia en llengua vehicular, sinó en llengua vernacla: la llengua vernacla vol dir la llengua del bressol, la materna de cadascú, llavors el problema és molt gros, perquè, és clar, parlar simultàniament dues o tres llengües, és impossible. Això vol dir, doncs, molta delicadesa, molts equilibris i, també, molts sofriments i molts errors, perquè no tenim la garantia de no equivocar-nos. M'agrada aclarir la diferència entre vehicular i vernacla, a Europa la llengua vehicular és l'anglesa, però, en canvi ni tan sols és vernacla a tot el Regne Unit, ja que a més de l'existència dels anglesos cal comptar amb l'existència dels escocesos, galesos i irlandesos del nord.

—A part de sacerdot, exerciciu alguna altra tasca, de tipus cultural, d'ensenyament?

—Professor de qüestions d'ètica i de religió a l'Escola de Segon Ensenyament «La Vall del Tenes», això com a cosa organitzada i sistemàtica; també faig molts altres serveis que no són pròpiament presbiterals ni d'educació, i que sovint em prenen molt de temps i m'afeixuguen excessivament, com: fer de conserge, d'administrador, de procurador..., però al capdavant ho faig de gust perquè per sobre de tot busco servir i no pas ser servit.

—Deixeu-me fer una pregunta política. Considereu que l'Església ha d'estar separada de l'Estat?

—Sí, totalment separada de l'Estat, en tinc el convenciment.

—Llavors tenim coses, com l'actual del divorci, en les quals sembla que hi ha divergències entre l'Estat i l'Església.

—Per mi no hi ha d'haver problema de cap mena; la meua opinió és que l'Estat hauria de tenir la seva legislació i l'Església també la seva, naturalment pels seus membres, no per tots els ciutadans, i aleshores, el que s'hauria de desfer és aquest embolic de pensar que tots els que són batejats són uns entusiastes del Cristianisme, i que tots senten l'Església com a Mare. Cal demanar a tots, a cadascú, sense excepció, que tothom vagi personalitzant la seva fe. No es tracta de dir: «jo m'estimo més la minoria en contra de la massa», no, no: el que jo estimo és el poble, però un poble que sàpiga el que vol, un poble amb una fe personalitzada, no amb una fe tan confusa que no se sap on comença ni on acaba. Entre minoria i massa, no em quedo amb la minoria sinó que ja no accepto el planteig: demano una Església on cadascú sigui persona i sàpiga perquè creu i el que creu.

—Accepteu de bon grat les altres religions existents?

—De bon grat, i fins i tot veig amb bons ulls que cada dia, a aquest nostre país, que fins ara semblava monolíticament cristià, hi hagi altres religions, perquè tinc un respecte fonamental per la persona, i si una persona fa una opció, encara que no sigui la meua, estic molt content d'ell, com a persona que ha optat. És més persona a mida que va fent més opcions, té més riquesa humana. Al mateix temps penso, també, que aquestes persones que no fan aquesta opció nostra, de l'Església Cristiana Catòlica, penso que ens fan molt bé, ja que poden ser un revulsiu de tantes consciències adormides de cristians que ho són de nom, d'inèrcia, però que no han arribat mai a personalitzar la seva fe, a pensar si creuen, per què creuen, i què creuen.

—Des del vostre punt de vista com a sacerdot, què creieu que hi sobra i què hi falta als pobles que serviu?

—Hi sobra aquest afany de consumir, de gastar,

de comoditat, de viure bé. Hem arribat a un moment molt crític pel nostre Poble Català i per la nostra Església a Catalunya, que és el de vendre's amb tanta facilitat el patrimoni espiritual per un plat de lleties. Per diners, hom està disposat a fer el que sigui, i això és el que sobra, que mina la nostra Església, el nostre Poble, la nostra societat... I el que hi manca, és inquietud de progrés personal, no inquietud de progrés tècnic, no de diners..., inquietud per ser més persona, per tenir més educació, més vigoria com a homes, més valors humans, més capacitat artística, més gratuïtat a la vida, més valors de l'esperit..., això és el que hi falta. Resumint: sobra materialisme i falta transcendència.

—Penseu que la nostra joventut viu apartada de l'Església?

—Tant a Lliçà com a Sta. Eulàlia, hi ha uns grups de joves cristians que donen molt de la seva vida, en temps, esforç, inquietud, dedicació..., i s'han de prendre molt en compte perquè són els que fan créixer l'Església entre els qui els van al darrera; són la promesa del futur, i, personalment, són els meus amics, que m'ajuden molt a ser cristià en aquest món, en aquest ambient. Ara, no ens podem fer il·lusions, aquests joves són molt pocs comparats amb els altres que només pensen en les discoteques i a cremar benzina, però això a mi no m'espanta, en lloc no ho diu que haguem de ser majoria, l'Evangeli més aviat parla d'un grupet, un petit, ramat, uns quants seguidors de Jesús.

—En el supòsit que estiguéssiu convençut que amb una pregària vostra, aconseguiríeu alguna cosa que demanéssiu, què demanaríeu per Lliçà i Sta. Eulàlia?

—I ara!!, quina pregunta!! És una mica de joc infantil, perquè una pregària no és mai un automatisme, i amb aquests termes que ho presenteu... seria màgica... però, bé, entrem en el joc, i responc: Demanaria desig de penetrar l'Evangeli, no res més!, això: desig d'estar amarats de l'esperit de l'Evangeli; si ho haguéssim de resumir més, seria viure del Sermó de la Muntanya, i més resumit encara, encarnar les Benaurances, i més fer realitat «Benaurats els pobres». Arribar a penetrar el sentit d'aquesta benaurança amb la vida és el tot pel cristià.

—Voleu afegir alguna altra cosa a tot el que heu dit?

—Vaig anunciar fa anys, quan vaig venir, el meu objectiu de fer comunitat cristiana i predicar Jesucrist. Intento fer-ho tan bé com puc, segur que a vegades amb el meu exemple faig mal fet. Intento, en l'aspecte de comunitat, crear pinya i relacions, relacions no de simpatia solament, sinó de fe, i d'adhesió a la persona de Jesucrist, de servei als pobres..., és això el que hem de fer, i això, és feixuc; hem de reconèixer que els temps no hi són propicis; és un moment de desercions i encara que n'hi hagi molts que no deserten, però sempre hi ha aquella mica de desencís, de desencant, que sembla que un s'enlluerna per afluixar el seu compromís amb Jesucrist.

Abans d'acomodar-nos, deixeu-me donar-vos les gràcies per l'oportunitat que m'heu ofert d'entrar en diàleg planer i amistós amb els lectors de RONSANA.

—Tot em sembla molt bé, i us donem l'enhonra bona pel vostre apostolat que veiem sincer, franc i noble, i del qual us felicitem.

Mn. Pere, sou un sacerdot responsable, modern i capacitat, tant, que en lloc d'una parròquia... us n'han assignat dues!!

Miquel Vilamajor
Febrer 1981